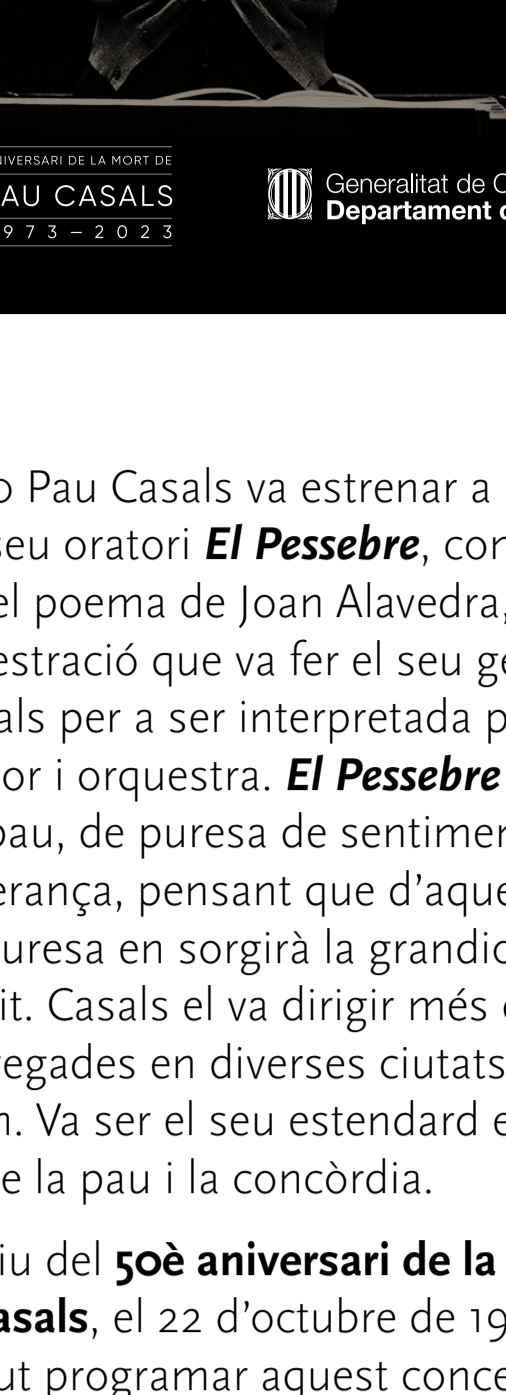

DIUMENGE 22 D'OCTUBRE / 17.30 H

El Pessebre de Pau Casals

*al Palau de la Música Catalana*ORQUESTRA FRANZ SCHUBERT FILHARMONIA
CORAL CÀRMINA
DIRECCIÓ D'ANTONI ROS MARBÀ50 ANIVERSARI DE LA MORT DE
PAU CASALS
1973 - 2023Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

L'any 1960 Pau Casals va estrenar a Mèxic el seu oratori **El Pessebre**, compost a partir del poema de Joan Alavedra, amb una orquestració que va fer el seu germà Enric Casals per a ser interpretada per a solistes, cor i orquestra. **El Pessebre** és un tema de pau, de puresa de sentiments, de fe i d'esperança, pensant que d'aquesta mateixa puresa en sorgirà la grandiositat de l'esperit. Casals el va dirigir més de seixanta vegades en diverses ciutats de tot el món. Va ser el seu estendard en defensa de la pau i la concòrdia.

Amb motiu del **50è aniversari de la mort de Pau Casals**, el 22 d'octubre de 1973, hem volgut programar aquest concert especial organitzat conjuntament per la Fundació Pau Casals i la Fundació Orfeo Català – Palau de la Música Catalana, amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, amb l'estrena mundial de la versió reduïda de l'oratori **El Pessebre** que la Fundació Pau Casals va encarregar, amb el seguiment i suport de Marta Casals, al mestre Antoni Ros Marbà.

Enguany commemorem els **50 anys de la mort de Pau Casals**, un dels noms més universals de la cultura catalana. Reconegut intèrpret del violoncel, extraordinari director d'orquestra, excel·lent compositor i mestre de joves músics, va considerar la música com una expressió del compromís amb la pau i la dignitat de les persones.

Jordi Pardo

Director general de la Fundació Pau Casals

El propòsit d'aquesta versió reduïda de l'oratori *El Pessebre* de Pau Casals, ha estat fer possible que formacions d'orquestra més petites puguin interpretar aquesta obra. La base és la instrumentació d'Enric Casals, germà i col·laborador proper del mestre Pau Casals. Això assegura que el caràcter i l'esperit de l'obra, que es va compondre durant els anys d'exili a Prada de Conflent, s'hagin conservat plenament.

Es feia necessari tenir una versió més adaptable a les possibilitats no subjectes a les grans formacions simfòniques i a les grans masses corals. Per això, la Fundació Pau Casals, així com Marta Casals Istomin, em convidaren a dur a terme aquesta versió per a orquestres de format mitjà i cor. D'aquesta manera no és necessària una gran massa coral.

Aquesta versió es pot interpretar amb una orquestra de 55 músics i un cor de 50 a 60 cantants. D'altra banda, l'omissió de determinats fragments que formen part de la totalitat de l'obra, li donen agilitat suficient sense malmetre el curs de la narració.

Antoni Ros Marbà

Director d'orquestra

P R O G R A M A**El Pessebre. Oratori**

Música: Pau Casals

Lletra: Joan Alavedra

Versió reduïda: Antoni Ros Marbà

Intèrprets:

Mireia Tarragó, soprano**Gemma Coma-Alabert**, mezzosoprano**David Alegret**, tenor**Joan Martín-Royo**, baríton-baix**Pau Armengol**, baríton**Coral Càrmina**

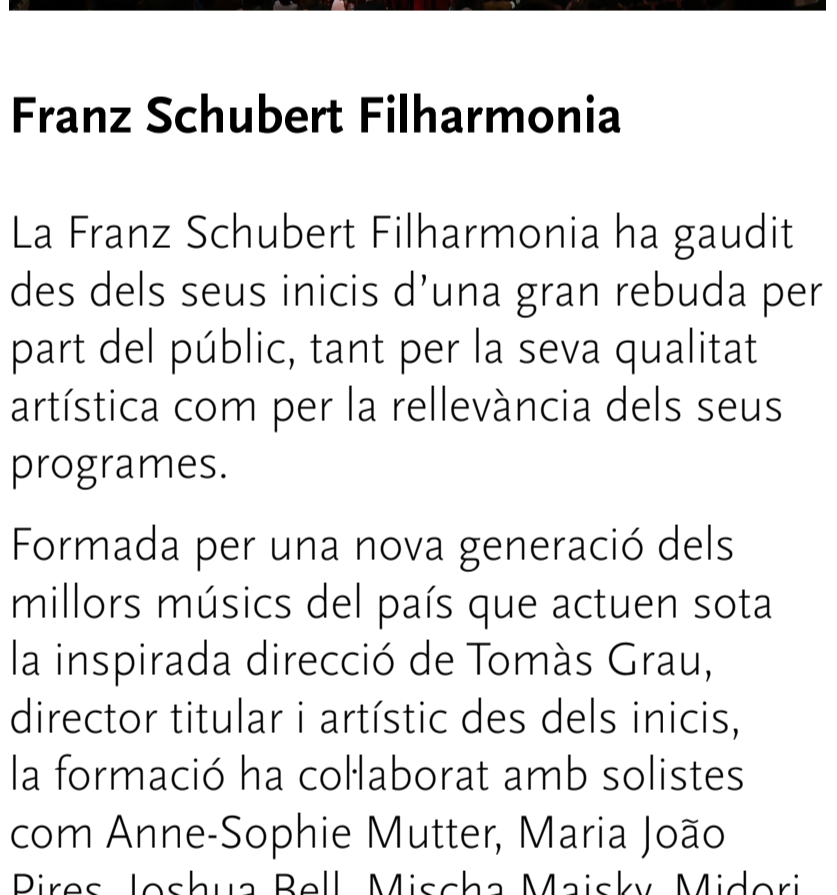
(Daniel Mestre, director)

Clara González, pastor

(Schola Cantorum de l'Escolania de Montserrat)

Orquestra Franz Schubert Filharmonia

(Tomàs Grau, director titular)

Antoni Ros Marbà, director*Preludi**L'Anunciació als Pastors**El Pescador**L'Estel**La vella que fila**La caravana**Els tres patges**Cor dels camells**Cor dels Reis Màgics**Intermezzo**La Mare de Déu**Sant Josep**La Nit de Nadal**El plor de l'Infant Jesús**Els tres Reis**Hosanna**Glòria***Franz Schubert Filharmonia**

La Franz Schubert Filharmonia ha gaudit des dels seus inicis d'una gran rebuda per part del públic, tant per la seva qualitat artística com per la rellevància dels seus programes.

Formada per una nova generació dels millors músics del país que actuen sota la inspirada direcció de Tomàs Grau, director titular i artístic des dels inicis, la formació ha col·laborat amb solistes com Anne-Sophie Mutter, Maria João Pires, Joshua Bell, Mischa Maisky, Midori, Ivo Pogorelich, Patricia Kopatchinskaja, Rudolf Buchbinder, Elisabeth Leonskaja, Gautier Capuçon, Sabine Meyer, Steven Isserlis, Pablo Ferrández i molts d'altres.

La Franz Schubert Filharmonia ha treballat també amb directors com Josep Pons, Rinaldo Alessandrini, Antoni Ros Marbà, Gábor Takács-Nagy, Salvador Mas, Pablo González, Edmon Colomer, Paul Agnew, Guillermo García Calvo, Thomas Rösner, Virginia Martínez, Jordi Mora, Josep Caballé Domenech, Marzio Conti i Salvador Brotons, entre d'altres.

Ha actuat en sales com el Palau de la Música Catalana, el Gran Teatre del Liceu, l'Auditori de Barcelona, l'*Auditorio Nacional de Música* de Madrid, l'*Auditorio de Saragossa*, el *Palacio Euskalduna* de Bilbao i el Palau de les Arts de València, i ha realitzat gires de concerts a Alemanya, Suïssa i la República Txeca.

La Franz Schubert Filharmonia desplega les seves temporades d'abonament a Barcelona, Tarragona, Lleida i Sant Cugat, i té l'honor de ser, des de l'any 2009, l'orquestra resident del Vendrell, vila natal del gran mestre Pau Casals.

Antoni Ros Marbà director

Nascut a l'Hospitalet de Llobregat, va realitzar els seus estudis de direcció d'orquestra al Conservatori Superior de Música de Barcelona amb Eduard Toldrà. Posteriorment es va perfeccionar amb Sergiu Celibidache a l'Acadèmia Chigiana de Siena i amb Jean Martinon a Düsseldorf, on va obtenir el Primer Premi de Fi de Curs.

El 1966, any de fundació de l'Orquestra Simfònica de RTVE, va aconseguir per oposició la primera plaça de Director Titular. El 1967 va ser nomenat director titular de l'Orquestra Ciutat de Barcelona i el 1978 Director Musical de l'Orquestra Nacional d'Espanya. Poc després va ser nomenat Principal Director Musical de la Nederland Kamer Orkest, de la qual posteriorment en va ser Director Titular i amb la que va visitar la Xina a les primeres incursions del país asiàtic a la música occidental. Ha estat també director titular de la Reial Filharmonia de Galícia i director de l'Escola d'Alts Estudis Musicals de Galícia.

Convidat per Herbert von Karajan el 1978, va debutar amb la Berliner Philharmoniker, orquestra que posteriorment ha dirigit diverses vegades. Al camp simfònic ha aconseguit èxits notables dirigint les orquestres més importants de França, Anglaterra, Suïssa, Itàlia, Alemanya, Escandinàvia i als principals centres musicals d'Amèrica i el Japó.

Al camp operístic ha dirigit amb gran èxit la major part dels títols més emblemàtics, amb preferències cap al repertori de Mozart, Strauss i Britten. Així mateix, ha estrenat les òperes *Divines Paraules* d'Antón García Abril i *The Duenna* de Robert Gerhard, de la qual va realitzar el primer enregistrament mundial. Ha gravat les sarsueles *Doña Francisquita*, *Bohemios*, *La verbena de la Paloma* i *Luisa Fernanda*, a més de l'òpera *Goyescas*, totes publicades pel segell Audivis i acollides amb gran èxit per la crítica nacional i internacional.

Entre els reconeixements que ha rebut Antoni Ros Marbà hi ha el Premi Nacional de Música (1989), la Creu de Sant Jordi (1988), el Premi Internacional del Disc Arthur Honegger per l'enregistrament de *Les Set Paraules de Crist* de Haydn (1966), el Barclays Theatre Award a la millor producció operística al Regne Unit de 1997 (*Idomeneo, re di Creta* amb la Scottish Opera) i la Medalla d'Or del Gran Teatre del Liceu de Barcelona (2012).

Coral Càrmina

Fundada l'any 1972 pel mestre Jordi Casas i Bayer, la Coral Càrmina ha esdevingut un dels cors de referència en el món coral català en els darrers 40 anys. Ha estat dirigida en diferents etapes per Josep Pons, Francesc Guillén, Josep Vila, Alfred Cañamero, Montserrat Ríos, Fernando Marina i Gorka Sierra. Des del 2013 Daniel Mestre n'és el director.

Cor col·laborador de l'OBC durant més de 15 anys, ha treballat amb directors de prestigi internacional i el seu repertori abasta des de la polifonia medieval fins a les composicions més actuals. La Coral Càrmina ha tingut sempre un interès especial pels compositors catalans contemporanis, com mostra la seva participació en l'estrena d'obres de F. Mompou, F. Horns, M. Valls, J. Guinjoan, J. Soler o X. Benguerel.

Daniel Mestre director

Daniel Mestre i Dalmau inicia els estudis musicals a la seva ciutat i posteriorment a l'Escolania de Montserrat sota la direcció d'Ireneu Segarra i als conservatoris de Badalona, Barcelona i Viena, on es gradua en direcció d'orquestra amb les màximes qualificacions. Ha estat director assistent al Gran Teatre del Liceu, al Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana i director titular del *Cape Town Opera Chorus* a Sud-àfrica, al *Coro de la Orquesta Ciudad de Granada* i actualment a la Coral Càrmina. Com a director convidat ha dirigit algunes de les orquestres i cors més importants del nostre país i a països com Itàlia, Hongria, Àustria, República Txeca, Colòmbia, Argentina o Xina.

Actualment és professor a l'ESMUC i al Conservatori Superior del Liceu. Ha enregistrat diversos CDs i per a *Radio Clásica*, Catalunya Música i a Àustria i Sud-àfrica.

Mireia Tarragó soprano

Nascuda a Tarragona l'any 1995, al llarg dels seus anys d'estudi va rebre tres vegades la beca de la Fundació Victòria de los Àngeles i va cursar el superior de cant i el màster d'interpretació del Lied a l'ESMUC acabant amb el màxim reconeixement.

Actualment forma duo amb la pianista Carmen Santamaría, amb qui realitza recitals de cançons arreu del territori espanyol donant a conèixer obres desconegudes de compositores. També han estrenat recentment el seu primer disc en homenatge a la figura del compositor càntabre Arturo Dúo-Vital.

En el camp operístic recentment ha debutat amb el personatge Contessa de Cèprano de *Rigoletto* de Verdi sota la batuta d'Oliver Díaz i compartint escenari amb Àngel Òdena, Antonio Gandía i Sabina Puértolas. En repertori té personatges com Lucy de *The Telephone* de Menotti, Micaëla de *Carmen* o Lauretta de *Gianni Schicchi*.

Guanyadora de diversos premis, com ara el premi Catalunya Música del concurs El Primer Palau del Palau de la Música de Barcelona i el premi a la millor intèrpret de Lied del concurs Germans Pla de Balaguer. També va debutar a la Schubertiada de Vilabertran l'any 2018 amb la pianista Marina Pelfort i hi va tornar a participar l'estiu del 2020 formant part del Kallias Ensemble. Ha estat programada en el cartell principal del Festival Life Victòria amb Eric Ledesma i Francisco Poyato, al piano, i també acompanyada del Trio Pedrell, amb qui van estrenar unes obres de Pedro Pardo amb poemes de Victòria de los Àngeles.

Ha cantat en sales tan importants com l'Auditori Nacional de Bordeux interpretant el paper de soprano solista d'*El Pessebre* de Pau Casals i l'Auditori Nacional de Catalunya on interpretà la soprano solista del *Messies* de Händel.

Gemma Coma-Alabert mezzosoprano

Nascuda a Girona, Gemma Coma-Alabert va obtenir el 1r premi en el Conservatori Nacional de París, va prosseguir el seu perfeccionament a la Guildhall School of Music de Londres i després a l'òpera Estudi a l'Òpera Nacional de Lió.

Ha actuat al Aspen Opera Theater (EUA) com Medea en Giasone de Cavalli dirigida per Harry Bicket, de la qual el New York Times va dir: "Gemma Coma — Alabert, una mezzosoprano Spitfire, va fer un treball fi de Medea, tant en el to vocal com en la caracterització." Va tornar a Aspen com a artista convidada per a un recital de cançons espanyoles amb la guitarrista Sharon Isbin, i va fer el seu debut a Nova York en la 92 Street, també amb la Sra. Isbin.

El seu repertori inclou papers com Carmen, Ottavia (*Poppea*), Cherubino (*Le Nozze di Figaro*), Dorabella (*Così fan tutte*), Rosina (*El barber de Sevilla*), Isaura (*Tancredi*), Zulma (*L'italiana in Algeri*), Cloe (*L'arbore di Diana*), Teresa (*La Sonnambula*), Rossweisse (*Walküre*), Flora (*La Traviata*), Nicklausse / Muse (*Les Contes d'Hoffmann*), Suzuki (*Madama Butterfly*), Abadessa (*Suor Angelica*), Mrs Herring (*Albert Herring*) i Selysette (*Ariane et Barbe-bleue*). Ha cantat al Liceu de Barcelona, Palau de les Arts de València, Òpera de Bilbao, Òpera d'Oviedo, Òpera de Catalunya / Òpera de Sabadell, Opéra National de Montpellier, Théâtre des Champs Elysées París, Teatro Real de Madrid, etc.

El seu recent repertori vocal simfònic s'estén des de la *Novena Simfonia* de Beethoven, *Szenen aus Goethes Faust* de Schumann, *El Pessebre* de Pau Casals, *L'Atlàntida* de Manuel de Falla (Reina Pirene), la *Simfonia núm. 8* de Mahler fins al *Dante* de Granados (versió CD Naxos). Ha cantat amb orquestres com l'Orquestra Nacional de Montpeller, Orquestra del Liceu de Barcelona, així com l'Orquestra Simfònica de Barcelona.

Ha treballat amb directors com Ivor Bolton, Harry Bicket, Fabio Biondi, Ottavio Dantone, Stéphane Denève, Pablo González, Lawrence Foster, Jean - Claude Malgoire, Andrea Marcon, Zubin Mehta, Josep Pons, Arthur Post, Antoni Ros Marbà, i directors d'escena com Peter Brook, Massimo Gasparón, Claus Guth, Moshe Leiser i Patrice Caurier, Marc Arturo Marelli, Francisco Negrín, Laurent Pelly, Emilio Sagi, Krzysztof Warlikowski i Barrie Kosky.

Estrenes recents inclouen l'Opus Art DVD d'*Ariane et Barbe-bleue* del Liceu de Barcelona i l'enregistrament de London Philharmonic del *Requiem* de Bottesini.

David Alegret tenor

David Alegret està desenvolupant una carrera amb què ha aconseguit debutar en diversos dels escenaris europeus més emblemàtics com el Gran Teatre del Liceu, el Teatro Real de Madrid, l'Òpera de Zuric, la Wiener Staatsoper, la Bayerische Staatsoper o l'Hamburgische Staatsoper entre altres. Nascut a Barcelona, va cursar els estudis de Medicina a la Universitat de Barcelona abans de dedicar-se a la música. Va estudiar al Conservatori Superior de Música d'aquesta ciutat amb el contratenor Xavier Torra i posteriorment a la Musik Akademie de Basilea amb el baríton Kurt Widmer.

Especialista del repertori rossinià i mozartià ha cantat *Così fan tutte*, *Don Giovanni*, *Entführung aus dem Serail*, *La Cenerentola*, *Il Turc in Itàlia*, *Il Barbiere di Siviglia*, *L'italiana in Algeri*, *Semiramide*, *Mosé in Egitto*, *Elisabetta o Il signor Bruschino* a Viena, Hèlsinki, Roma, Sàsser, Palerm, Trieste, Brusselles, Zuric, Hamburg, Klagenfurt, Lisboa, Torí, París, Metz, Toulon, Montpeller, Luxemburg, Munic, l'Òpera d'Oviedo, Teatro Real de Madrid, Gran Teatre del Liceu de Barcelona, Welch National Opera de Cardiff, i els Festivals de Garsington, Pesaro (ROF) o el Festival Pergolesi-Spontini de Jesi.

Al terreny de l'oratori ha interpretat des de Monteverdi fins a Honnegger —i especialment Bach, Händel, Mozart, Mendelssohn i Haydn— en alguns dels auditoris més prestigiosos d'Europa com el Wiener Konzerthaus de Viena, el Queen Elisabeth Hall de Londres, el Palau de la Música de Barcelona o l'Auditori Nacional de Madrid.

Entre altres mestres, David Alegret ha treballat amb en Fabio Luisi, en Christoph Spering, en Sebastian Weigle, en Josep Pons, en Antoni Ros-Marbà, en Jordi Savall, en Alberto Zedda, en Victor Pablo Pérez, en Jesús López Cobos, en Pablo Heras-Casado, en Carlo Rizzi, en David Parry, Bruno Campanella, Fabio Biondi, Riccardo Muti, Giugliano Carella o Mark Minkowski.

També cal destacar que David Alegret ha prestat el seu talent a la faceta del recital de lied en nombroses ocasions, sent un format que s'adapta perfectament a les seves facultats vocals i als seus gustos personals, assumint un ampli repertori que abasta més de dos segles de la història de la música passant pels més coneguts compositors com Schubert, Schumann, Beethoven o Strauss. En aquest sentit ha ofert recitals per tot Espanya, Europa i Suïssa especialment. També cal destacar que en aquest àmbit per cultura i proximitat Alegret s'identifica especialment amb la cançó catalana un repertori que domina en tota la seva magnitud interpretant autors com Toldrà, Mompou, Joan i Ricard Lamote de Grignon entre d'altres, i que va plasmar en el primer disc en solitari "Impressions de natura" juntament amb el pianista Daniel Blanch, guardonat amb múltiples premis i convertint el tenor català en un dels intèrprets més destacat, valorat, i reconegut de la seva generació, tant pel públic com per la crítica.

Joan Martín-Royo baríton-baix

Nascut a Barcelona, Joan Martín-Royo va estudiar composició-instrumentació, piano, violí i fagot al Conservatori del Liceu. Pel que fa al Cant, va ser alumne de la soprano Mercè Puntí i va perfeccionar els seus estudis amb Carlos Chausson (tècnica vocal) i Marco Evangelisti (repertori). Va prendre part en masterclasses impartides per Christa Ludwig, Elisabeth Söderström, Lorraine Nubar, Thomas Quasthoff, Dalton Baldwin, Graham Johnson i Norman Shetler. Actualment treballa amb Didier Laclau-Barrère (tècnica) i amb Arnaud Décarsin (cos i interpretació actoral).

Ha estat guardonat en diversos concursos internacionals, entre els quals destaca el Concurs Francisco Viñas (on va obtenir el 3r. Premi, el Premi Mozart i el Premi Plácido Domingo l'any 2003); va ser també «Preisträger» de la «Sommerakademie» del Mozarteum de Salzburg (2002).

El seu repertori operístic es concentra especialment a Mozart i Rossini. Del catàleg mozartià destaquen els rols de Fígaro a *Les noces de Fígaro* (Gran Teatre del Liceu de Barcelona i Théâtre des Champs Elysées de París), Guglielmo a *Così fan tutte* (Palau de les Arts de València, Teatre dels Camps Elisis, París i Liceu de Barcelona), Masetto a *Don Giovanni* (Òpera de Monte-Carlo i Òpera d'Oviedo) i Papageno a *La flauta màgica* (Santiago de Xile, Liceu, Oviedo i Baluard de Pamplona), a més del *Requiem* (Auditori de Barcelona, Palau de la Música Catalana), la *Missa de la Coronació* (Salle Philharmonique de Liège) i els *Vesperae solennes de confessore* (Palau de la Música de Barcelona). De l'opus rossinià ha interpretat els rols de Dandini a *La Cenerentola* (Glyndebourne), Macrobi a *La pietra del paragone* (Teatre Regi de Parma i Théâtre du Châtelet, París), Fígaro a *Il barbiere di Siviglia* (Théâtre des Champs-Elysées, París, Lord Sidney a *Il viaggi a Reims* (Théâtre de la Monnaie, Brusselles) i Don Parmenione a *L'occasione fa il ladro* (Teatre Lliure de Barcelona).

Molt actiu en la interpretació del repertori contemporani, ha estrenat les òperes *Yo, Dalí* de X. Benguerel (encarnant el rol del pintor Salvador Dalí) al Teatre de la Zarzuela de Madrid i al Gran Teatre del Liceu, *Mariana en ombres* d'Alberto G. Demestres (Auditori de Granada), *El mercader de somnis* de S. Brotons (Auditori Wintertur-AXA de Barcelona), i els oratoris *The revelation of Saint John* de D. Schnyder i *Contes, tirallongues, jocs i colors* de Demestres. L'agost de 2013 va estrenar l'òpera *WOW!* de García Demestres al Festival Castell de Peralada.

Ha interpretat també *El Messies* de Händel, la *Passió segons Sant Mateu*, la *Passió segons Sant Joan*, *Misses luteranes* de Bach, el *Requiem* de Fauré, *Talitha Kumi!* de Wolf-Ferrari, *El Pessebre* de Pau Casals i *L'Atlàntida* de Falla.

Com a liederista ha actuat juntament amb els pianistes Dalton Baldwin, Helmut Deutsch, Pierre Réach, Norman Shetler i Roger Vignoles a la Grosser Saal i la Wiener Saal del Mozarteum de Salzburg, el Leighton House Museum (Londres), les Schubertiades de Vilabertran i Barcelona, la Fundació Juan March (Madrid).

Pau Armengol baríton

Nascut a Sabadell, inicia els estudis musicals de piano i solfeig a la seva ciutat. L'interès pel cant líric li arriba posteriorment de la mà del que és el seu mestre, Carlos Chausson. A més, ha rebut lliçons de tècnica vocal de Jaume Aragall, Eva Mei, Celso Albelo, Mariella Devia o Plácido Domingo. També ha rebut lliçons d'interpretació musical de mestres com Stanislav Angelov, Francisco Poyato, Roger Vignoles o Jocelyne Dienst-Bladin.

Després d'obtenir el títol de doctor en Química Teòrica i Computacional per la Universitat Autònoma de Barcelona, guanya el concurs Mirna Lacambra per accedir a l'Escola d'Òpera de Sabadell per a interpretar el rol de Leporello de l'òpera *Don Giovanni* de W.A. Mozart. Posteriorment ha tornat al teatre sabadellenc amb assiduitat.

Ofereix recitals arreu del territori català, espanyol, i europeu, debutant el rol de Figaro de *Le nozze di Figaro* de W.A. Mozart a Weimar (Alemanya), entre altres. La temporada 2018-19 és seleccionat pel Centre de Perfeccionament Plácido Domingo del Palau de les Arts Reina Sofia de València, on ha compartit escenari amb veus com Leo Nucci, Celso Albelo o Marco Spotti. A més, ha desenvolupat els rols de Dulcamara (*L'elisir d'amore*), Colas (*Bastian und Bastienne*), Frank (*Die Fledermaus*) o Sprecher/Priester (*Die Zauberflöte*) o Il Sagrestano, entre altres. En el camp del lied, recentment ha debutat en el concert inaugural del Festival Life Victoria 2020 com a Life New Artist.

Ha estat dirigit per mestres com Karl-Friedrich Beringer, Roberto Abbado o Plácido Domingo.

“Atès que el missatge d'aquesta obra era la pau i la germanor entre els homes... vaig decidir portar el meu oratori arreu del món, dirigint-lo com a missatge personal en la causa de la comprensió internacional i de la pau mundial”

Aquesta obra neix de l'amistat de dos homes, Pau Casals i Joan Alavedra, que des de 1939 compartiren casa i exili a Prada de Conflent.

El músic i el poeta es van conèixer a la casa d'estiueig que Casals tenia davant la platja de Sant Salvador, al Vendrell, amb motiu d'una entrevista que Joan Alavedra li va fer pel programa de ràdio “El Fet del Dia”. A partir d'aquí va néixer una amistat que duraria fins al final de les seves vides. Exiliats el gener del 1939, van coincidir a París i més tard a Prada de Conflent on van compartir casa durant 10 anys.

La primavera de 1943 es van convocar els Jocs Florals en llengua catalana a Perpinyà i Casals va animar al seu amic a participar-hi. Alavedra decideix presentar *El Poema del Pessebre*, que havia escrit el Nadal de 1934 per la seva filla Maria, i que ella havia salvat dins d'un maletí en travessar la frontera. El poema va guanyar La Flor Natural i, impressionat per la senzillesa i la força dels versos, Casals el comença a musicar. En aquells temps tristos i perillosos es va anar gestant en forma d'oratori la seva obra més important, *El Pessebre*. Composta inicialment entre 1943 i 1946 a Prada de Conflent la va acabar el 1960 a Puerto Rico i va ser orquestrada pel seu germà, Enric Casals.

El 17 de desembre de 1960, i davant de la impossibilitat de presentar l'obra a Catalunya, l'oratori *El Pessebre* es va estrenar a Acapulco, Mèxic, com a mostra d'agraïment per l'acollida dels exiliats catalans i espanyols durant la Guerra Civil i el franquisme.

Dos anys més tard, després d'haver dedicat moltes de les seves energies a la lluita per la pau mundial i motivat i inspirat pel concert que havia fet a les Nacions Unides el 1958, el 19 d'abril de 1962 Casals va anunciar la seva croada per la dignitat humana, la fraternitat i la pau a San Francisco. La repercussió de les tres audicions donades a San Francisco fou enorme i Casals s'adonà que el clam a favor de la pau que, en la gairebé clandestinitat de l'exili havia escrit a Prada de Conflent en plena guerra mundial, podia esdevenir un veritable missatge de pau universal. Els anys següents el va dirigir més de seixanta vegades als Estats Units, Mèxic, França, Alemanya, Anglaterra, Grècia, Itàlia, Argentina, Hongria, entre altres i a la Seu de les Nacions Unides, el 1963. A Barcelona es va sentir per primera vegada el 23 de desembre de 1967 al Palau de la Música Catalana, sota la direcció d'Enric Casals.

Missatge de Pau Casals amb motiu de la seva croada per la pau

Quan, per l'octubre de 1958 i, en ocasió de commemorar-se el desè aniversari de la fundació de les Nacions Unides, se m'oferí el privilegi de comparèixer davant aquest fòrum suprem on es debaten les causes que més profundament afecten la consciència humana, vaig utilitzar dos mitjans per a expressar les angoixes que contorben el meu esperit i, a la vegada, per a dir l'esperança que persisteix a afirmar la meua fe en els millors dons amb què el creador forjà la criatura que Ell creà a semblança seva.

Vaig valer-me de la música i de la meua expressió verbal per a assenyalar l'aclaparament que afligeix la humanitat per l'immens i potser mortal perill que ens amenaça. Em referia a la confusió i a la temença que anihila la consciència de l'home com a conseqüència del nacionalisme mal concebut, del fanatisme orb, dels fallaciosos dogmes polítics i de la negació de la llibertat i de la justícia. La por, la desconfiança i l'hostilitat són els impulsos regressius que ens arrosseguen a la catàstrofe, que cada vegada ens apareix més imminent i més horripilant, a mesura que l'home assaja l'ús de les seves extraordinàries descobertes nuclears per intimidar-se amb la devastació que ocasionaria no solament una destrucció material i física irreparables, sinó, també, la degradació moral i espiritual de l'home.

Aleshores vaig afirmar la meua fe en els supremos recursos d'espiritualitat de l'ésser humà i en la puixança dels seus bàsics anhels de supervivència. Vaig referir-me a aquesta espurna de divinitat que pot agafar-se salvadorament al desig de pau.

Ara em reafirmo en la convicció que, a despit d'aquesta confusió, l'home vol la pau. Crec profundament que les grans masses de tots els països del món ansiegen la comprensió i la cooperació recíproques de tots els homes.

Les nacions més poderoses són les que tenen el major deure i la major responsabilitat en el manteniment de la pau. Pertoca als governs i a tots aquells que estan investits d'autoritat de fer tot allò que puguin per tal que la realització d'aquest disegni resulti possible. Per a resoldre els seus problemes, les forces en conflicte cal que considerin com a base de llurs discussions la inhumanitat i la inutilitat de la guerra, que tots els pobles condemnen. La comprensió i la cooperació mútues són els mitjans que no poden postergar-se, i torno a reafirmar-me amb més ardor en aquesta convicció i a exhortar amb més anhel un urgent acostament entre els pobles.

Una vegada més, també, torno a dir-vos que la música, aquest meravellós llenguatge universal, comprès per tots en el món, ha de contribuir, i pot fer-ho, a la comunicació i a l'acord entre els homes. I exhorto, de nou, els músics de tot el món perquè posin la puresa del seu art al servei de la humanitat per unir els homes en un vincle fraternal.

Tenint en el pensament aquest objectiu, considero un deure aportar-hi la meua humil contribució empenent aquesta corada personal. Que cadascú de nosaltres hi contribueixi a la seva manera fins a veure resplendir aquest ideal! I apleguem les nostres pregàries perquè, en un futur ben pròxim, puguem veure tota la humanitat fosa en una gran abraçada espiritual.

Pau Casals

Pau Casals dirigint *El Pessebre* a Tolosa, 1962. Fons Pau Casals. Fundació Pau Casals.

Enric Casals saludant el públic amb la partitura d'*El Pessebre* en acabar el concert de la seva estrena al Palau de la Música, 1967. Fons Pau Casals. Fundació Pau Casals.

Enric Casals, Marta Casals, Pau Casals, Joan Alavedra, Montserrat Moner i Narcís Costa després de l'estrena d'*El Pessebre* a Acapulco, Mèxic, 1960. Fons Pau Casals. Fundació Pau Casals.

Pau Casals i Joan Alavedra després de dirigir l'oratori *El Pessebre* a l'Auditori de Budapest, 1964. Fons Pau Casals. Fundació Pau Casals.

Pau Casals i Enric Casals conversant amb Joan Alavedra a la sagristia de l'església de Sant Pere durant el Festival de Prada, 1964. Fons Pau Casals. Fundació Pau Casals.

www.paucasals.org

CONSELL DE MECENATGE DE LA FUNDACIÓ PAU CASALS

AMB EL SUPORT DE:

